

Ево већ петнаестак година разни опоненти господина Ђукановића, како у самој Црној Гори тако и изван ње, истрајавају у политичкој, медијској, етичкој па и у свакој другој борби, у легитимном покушају његове политичке дискредитације. Упорно, али са упориштем у здравој логици и хуманизму, углавном се фокусирају на само један друштвено проблематични и компромитујући аргумент, претпостављајући да је он, сам по себи, више него довољан за политички слом и смјену ђукановићевског принципа владања.

Јасно је, наравно, да се ради о криминалу који је, сада већ несумњиво, постао „осми путник“ и декадентна коб црногорског модерног друштва у свим својим различитим метаморфозним облицима типа: шверца, шпекулативног капитала, сумњиве приватизације...па све до експлицитних и најбруталнијих метастазирајућих облика тог надирућег зла предаторске природе, које је некако спонтано и симбиоски срасло са политичком и пословном псеудоелитом коју репрезентује и суверено предводи господин Ђукановић.

Међутим, што чешће политички противници господина Ђукановића критички указују на више него очигледно и трагично јединство врха власти и организованог криминала, то је популарност нашег премијера и његових све већа и снажнија!

Да ли ћемо некога уздићи и глорификовати или га морално дискредитовати, ако га необоривим доказима повежемо са криминалом, у Црној Гори није нимало лако питање. Ипак, сви изборни резултати нам дају јасан одговор на ово чудно питање. О чему се овдје ради? Откуд ова несхватљива контрадикција и збуњујућа антилогика?

Да ли су се Ђукановићеви противници икада запитали какво вредносно и локално-семантичко значење ријеч „криминал“ или „криминалац“ има у Црној Гори? Какву перцепцију, доживљај и асоцијацију покреће ријеч „мафијаш“ код доброг дијела грађана Црне Горе? Чини ми се да се та колоквијална квалификација, језива и понижавајућа за цивилизовани свијет, код нас изузетно цијени и респектује уз незаобилазна оправдања у стилу: „дрзак“, „чврст“, „безобразан“, „моћан“, „баста му“, „снашао се“, „такав нам треба“... што све чини препознатљиву структуру најчешћих реченица код Црногораца када описују свог неприкосновеног гуруа. Као да се ради о неком сицилијанском или корзиканском „босу“ (па чак и они посједују више мимикријске

суптилности) а не о Предсједнику Владе.

Сва хипокризија и изопаченост наше заблудјеле колективне свијести можда се најјасније огледа у омаловажавању и поспрдавању са апсолутним и универзалним вриједностима, које онога који краде именују лоповом, онога који лаже, лажовом... На примјер, неко ко је поштен, тих, помирљив, толерантан, трпељив, неко ко није способан (читај вољан) да партијском конкуренту „скине главу“, самим тим је и наивни губитник! Какво морално посрнуће!

Једна древна арапска мудрост из предисламског периода каже „Све треба да има мјеру, чак и љепота преко мијере више није лијепа“. Тако је и са моралисањем. Не смијемо га идеализовати, посебно ако смо на трагу култног њемачког социолога Макса Вебера, који нас упозорава да „политика подразумјева и игру са демонским силама“. Али игра са демонима криминала, која је некад неизбежна, не смије да постане нит водиља, константа једног друштва, што се нажалост у Црној Гори дешава. То је велики и катастрофалан пораз, али „пораз остаје изазов за слободне духове: јер онолико смо слободни у духу колико смо спремни да се егзистенцијално приближимо поразу, да га пресретнемо на путу на којем он већ одавно корача ка нама“.